

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceană - Numărul Patruzeci și Cinci

Jeff Pippenger

2026-02-12

Число сорок пять

Revizuire

ਲੈਵੀਅਕੁਸ ਤੇਈ, ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਵਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਪੋਤਕੁਸਤਕਾਲੀਨ ਮੌਸਮ ਅੰਦਰ ਤੰਨ ਪਰਖਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਖੇਮਿਆਂ ਦੇ ਤਉਹਾਰ ਦੇ ਪਹਲੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਪੋਤਕੁਸਤ ਦੇ ਦਿਨ ਨਾਲ ਅਨੁਰੂਪ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਫਰਿ ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਰੋਹਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਰੁਬਰੂ ਸਖਿਏ ਚਾਲੀ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਫਲਾਂ ਦੇ ਦਿਨ ਨਾਲ ਅਨੁਰੂਪ ਕਰਨਾ, ਇੱਕ ਸਮੁੱਚੀ ਸੰਰਚਨਾ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।

Când „moartea, îngroparea și învierea” este aplicată ca un singur reper profetic care are trei pași, așa cum este reprezentat prin botezul lui Hristos, constatăm că la cinci zile după înviere, în ziua primelor roade, sfârșitul sărbătorii de șapte zile a azimelor sosește ca o adunare sfântă. Astfel, la învierea lui Hristos, care se aliniază cu darul primelor roade, urmează o perioadă de cinci zile.

La capătul structurii care este creată prin alinierea primei zile a sărbătorii Corturilor cu ziua Cincizecimii, se află un alt reper cu trei trepte, urmat de asemenea de cinci zile, care ajunge până la Cincizecime.

Între acele două „reperे în trei pași urmate de cinci zile” se află o perioadă de treizeci de zile. Când aliniem prima zi a sărbătorii Corturilor cu ziua Cincizecimii, înțelegem că, cu cinci zile înainte de sărbătoarea Corturilor, era Ziua Ispășirii. Cu zece zile înainte de Ziua Ispășirii era sărbătoarea Trâmbițelor. Cele patruzeci de zile în care Hristos a învățat față către față după învierea Sa, în ziua celor dintâi roade, se aliniază la cinci zile după sărbătoarea Trâmbițelor și la cinci zile înainte de Ziua Ispășirii.

Traseul profetic în trei pași al „mortii, îngropării și învierii” Sale, urmat de cinci zile până la sfârșitul sărbătorii azimelor, se repetă apoi treizeci de zile mai târziu, când apare traseul profetic în trei pași al „trâmbițelor, înălțării și judecății”, care este apoi urmat de cinci zile până la Cincizecime. Traseul profetic inițial în trei pași este ușor de definit ca un singur reper profetic cu trei pași, căci este identificat în mod direct ca atare prin botezul lui Hristos, care simbolizează „moartea, îngroparea și învierea” Sa. Botezul a fost alfa perioadei sacre de 1.260 de zile, care a culminat în „moartea, îngroparea și învierea” Sa, acestea fiind omega celor 1.260 de zile.

Cele trei repere succesive de la sfârșitul perioadei Cincizecimii trebuie să fie recunoscute prin aplicare profetică. În cele cincizeci de zile ale perioadei Cincizecimii, aceeași structură se regăsește atât la început, cât și la sfârșit. Pe baza principiului că Hristos ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început, putem identifica sărbătoarea trâmbițelor, urmată de înălțare, urmată de Ziua Ispășirii, urmată de cinci zile, ca un singur „reper în trei trepte, urmat de cinci zile”.

De asemenea, verificăm cele trei etape propuse în lumina îndrumărilor biblice privind caracteristicile fiecăreia dintre ele. Aceste trei etape sunt reprezentate în mod repetat în Cuvântul lui Dumnezeu. Ele sunt cei trei înger; ele sunt curtea, Locul Sfânt și Locul Preasfânt; ele sunt lucrarea Duhului Sfânt de a convinge cu privire la păcat, neprihănire și judecată. Identificarea sărbătorii trâmbițelor, a înălțării și a Zilei Ispășirii ca fiind aceste trei etape cere ca fiecare dintre ele să se alinieze cu mărturia biblică deja stabilită.

Trâmbițele sunt un mesaj de avertizare și sunt asociate cu primul înger care strigă: „temeți-vă de Dumnezeu”. Înălțarea lui Hristos este un simbol al slavei celei de-a Doua Sale Veniri, căci a doua expresie a primului înger este: „dați-I slavă”. Ziua Ispășirii este simbolul judecății, iar a treia expresie a primului înger este: „a venit ceasul judecății Lui”. Există mai multe modalități de a identifica faptul că trăsăturile profetice ale celor trei trepte din waymark-ul de la sfârșitul perioadei pentecostale reprezintă cele trei trepte ale Evangheliei veșnice, unde mulți sunt „curățiți, albiți și încercați”.

Astfel, puteți vedea că, în primul reper alcătuit din trei pași, este adusă jertfa de pârgă a orzului, iar în ultimul reper al celor trei pași este adusă jertfa de pârgă a grâului. Apoi puteți vedea că cei trei pași alfa ai perioadei Pentecostale identifică azimele, dar reperul omega al celor trei pași identifică pâinea dospită. Ați putea vedea chiar că, în reperul de trei pași de la început, Hristos a fost înălțat pentru a-i atrage pe toți oamenii, iar în reperul final de trei pași este înălțat steagul celor o sută patruzeci și patru de mii pentru a-i atrage pe Neamuri.

Îngerul întâi și al treilea sunt același înger la nivel profetic, căci cel dintâi este începutul — iar cel de-al treilea este sfârșitul. Îngerul întâi, alfa, vestește deschiderea judecății, iar îngerul din urmă, omega, vestește încheierea judecății. Solia primului înger a fost întărită prin împlinirea Islamului la 11 august 1840, iar îngerul al treilea a fost întărit printr-o împlinire a Islamului la 11 septembrie. Sora White ne informează că misiunea atât a primului, cât și a celui de-al treilea înger a fost să lumineze pământul cu slava sa. Alte mărturii sunt din belșug și oferă un sprijin amplu pentru identificarea structurii perioadei Pentecostale, așa cum este prezentată în cele cincizeci de zile de la învierea lui Hristos până la Cincizecime, împreună cu primele douăzeci și două de versete din Leviticul douăzeci și trei și ultimele douăzeci și două de versete din Leviticul douăzeci și trei. Între cele două semne profetice, dintre care fiecare este un semn profetic alcătuit din trei pași urmați de cinci zile, se află o perioadă de treizeci de zile care îl reprezintă pe al doilea înger.

Primul reper al „trei pași urmați de cinci” zile este primul înger, cele treizeci de zile sunt al doilea înger, iar al doilea reper al „trei pași urmați de cinci” zile este al treilea înger. Acești trei pași acoperă întregul sezon al Cincizecimii până la Cincizecime, care marchează apoi începutul celor șapte zile ale sărbătorii Corturilor, ce reprezintă revărsarea ploii târzii în timpul crizei legii duminicale, începând cu legea duminicală în Statele Unite și continuând până când Mihail Se ridică și timpul de probă al omenirii se încheie. Structura este divină, însă ea dă naștere unor considerații serioase.

Пробабиле Лујри Сероасе

Este evident că reperul reprezentat de „trâmbițe, înălțare și judecată” este testul decisiv și al treilea test. Al treilea test este întotdeauna testul decisiv, în care caracterul este manifestat, dar niciodată dezvoltat.

„Karakterul se descoperă într-o criză. Când glasul stăruitor a proclamat la miezul nopții: «Iată, mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare», fecioarele adormite s-au trezit din somnul lor și s-a văzut cine făcuse pregătire pentru acel eveniment. Ambele grupuri au fost luate pe neașteptate, dar una era pregătită pentru acea situație de urgență, iar cealaltă a fost găsită nepregătită.

Karakterul se descoperă prin împrejurări. Situațiile critice scot la iveală adevărul aliaj al caracterului. Vreo nenorocire bruscă și neașteptată, vreun doliu sau vreo criză, vreo boală ori suferință ivită pe neașteptate, ceva care aduce sufletul față în față cu moartea, va scoate la iveală adevărata stare lăuntrică a caracterului. Se va face vădit dacă există sau nu vreo credință reală în făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu. Se va face vădit dacă sufletul este sau nu susținut prin har, dacă este untdelemn în vas împreună cu candela.”

„Vremuri de încercare vin peste toți. Cum ne purtăm sub încercarea și dovedirea din partea lui Dumnezeu? Se sting candelile noastre? sau continuăm să le ținem aprinse? Suntem pregătiți pentru orice situație de urgență prin legătura noastră cu Acela care este plin de har și de adevăr? Cele cinci fecioare înțelepte nu au putut împărtăși caracterul lor celor cinci fecioare neînțelepte. Caracterul trebuie să fie format de noi ca indivizi.” Review and Herald, 17 octombrie 1895.

Când sosește reperul sărbătorii trâmbițelor, caracterul vostru este pecetluit pentru totdeauna, sunteți înălțați ca un steag, iar păcatele voastre sunt șterse pentru totdeauna. Cele trei trepte reprezintă trei aspecte ale pecetluirii. Sosirea soliei Strigătului de la Miezul Noptii îi descoperă pe aceia care au untdelemn și care sunt înălțați ca un steag pe măsură ce păcatele lor sunt îndepărtate. Solia, lucrarea și pecetea sunt toate un singur reper. Este un reper „care aduce sufletul față în față cu moartea” din pricina unei „nenorociri neașteptate”. Trâmbița islamului reprezintă acea „nenorocire neașteptată”. În acel punct, solia „Iată, Mirele vine” este proclamată cu cinci zile înaintea legii duminicale, când solia se transformă în marea strigare a celui de-al treilea înger.

Cele trei etape ale reperului profetic sunt elemente de identificare ale sigilării și ale înălțării celor o sută patruzeci și patru de mii, chiar înainte de legea duminicală. Este limpede că testul decisiv al „trâmbițelor, înălțării și judecății” a fost reprezentat prin adunarea de tabără de la Exeter. Cele cinci zile dintre Ziua Ispășirii și Cincizecime reprezintă cele șaiszeci și șase de zile dintre încheierea adunării de tabără de la Exeter, la 17 august, și 22 octombrie 1844, când s-a închis ușa. Aceste șaiszeci și șase de zile din istoria millerită ilustrează zilele de pe urmă și, în această privință, ele ilustrează proclamarea soliei Strigătului de la Miezul Noptii de către cei o sută patruzeci și patru de mii.

Cele cinci zile până la Cincizecime se aliniază cu cele șaiszeci și șase de zile în care milleriții au proclamat solia Strigătului de la Miezul Noptii, care a fost, de asemenea, prefigurată prin intrarea triumfală a lui Hristos în Ierusalim. Prima dintre cele trei trepte este sărbătoarea trâmbițelor, care este a șaptea trâmbiță, sau al treilea vai, sau Islamul în zilele de pe urmă, iar intrarea triumfală a lui Hristos a fost precedată de dezlegarea unei măgărițe.

Profeți, aceasta identifică faptul că dezlegarea asinului marchează începutul intrării triumfale, care este Strigătul de la Miezul Noptii. Profeția biblică trebuie aplicată în zilele din urmă la a șasea împărăție a profeției biblice — fiara pământului, Statele Unite. Islamul va lovi Statele Unite, așa cum a făcut-o la 11 septembrie, marcând astfel începutul proclamării Strigătului de la Miezul Noptii printr-o lovitură însemnată dată Statelor Unite de către islam și încheierea proclamării Strigătului de la Miezul Noptii printr-o altă lovitură însemnată dată Statelor Unite de către islam, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul unui lucru.

Mesajul Cincizecimii este mesajul mării strigări, iar marea strigare este pur și simplu o intensificare a mesajului Strigătului de la Miezul Noptii. În istoria millerită, Strigătul de la Miezul Noptii s-a încheiat atunci când ușa s-a închis la 22 octombrie 1844 și se încheie atunci când ușa se închide la legea duminicală în zilele din urmă. La Cincizecime, Petru a proclamat mesajul lui Ioel, iar Cincizecimea este încheierea omega a Strigătului de la Miezul Noptii, astfel că Petru, începutul alpha al Strigătului de la Miezul Noptii, trebuie, din necesitate profetică, de asemenea să prezinte mesajul lui Ioel. La Strigătul de la Miezul Noptii, Petru se află în Faptele Apostolilor, capitolul doi, în odaia de sus, la ceasul al treilea, iar apoi, în aceeași zi, la ceasul al nouălea, se află în templu proclamând mesajul lui Ioel.

Petru este simbolul celor o sută patruzeci și patru de mii la Cincizecime, care este sfârșitul Strigătului de la Miezul Noptii, și el este simbolul celor o sută patruzeci și patru de mii la începutul Strigătului de la Miezul Noptii. Sigilarea și ridicarea celor o sută patruzeci și patru de mii încep odată cu dezlegarea măgărușului, când Islamul lovește. Când milleriții au părăsit adunarea de tabără de la Exeter, ei au purtat solia ca un val uriaș și, în mod simbolic, i-au prefigurat pe cei o sută patruzeci și patru de mii care repetă acea experiență.

Această aplicație devine mai solemnă atunci când recunoști că Petru îi reprezintă pe aceia care vestesc solia Strigătului de la Miezul Noptii la testul de turnesol și la al treilea test al perioadei Cincizecimii. Ceasul al treilea pentru Petru, la Cincizecime, îl așază în camera de sus, iar camera de sus reprezintă, de asemenea, cele zece zile dinaintea Cincizecimii. Al doilea test al perioadei Cincizecimii este testul de treizeci de zile al templului, care urmează după testul fundamental. Al doilea test al templului le cere celor credincioși să intre prin credință în Locul Preasfânt, unde păcatele lor sunt șterse și unde, prin credință, ei sunt așezați împreună cu Hristos în locurile cerești. Cartea Faptelor ne informează că Petru și-a început predica din cartea lui Ioel la ceasul al treilea, în camera de sus, iar apoi, la ceasul al nouălea, se afla în templu.

Dar Petru, stând în picioare împreună cu cei unsprezece, și-a ridicat glasul și le-a zis: Bărbați iudei și voi toți care locuiți în Ierusalim, să vă fie cunoscut lucrul acesta și ascultați cuvintele mele: Căci aceștia nu sunt beți, cum presupuneți voi, fiindcă este doar ceasul al treilea din zi. Ci aceasta este ceea ce a fost spus prin prorocul Ioel. ... Iar Petru și Ioan se suiau împreună la templu, la ceasul rugăciunii, care era ceasul al nouălea. Faptele Apostolilor 2:14–16; 3:1.

Hristos a fost ținut pe cruce la ceasul al treilea și a murit la ceasul al nouălea. Moartea Sa, îngroparea Sa și învierea Sa alcătuiesc un singur reper, cu trei trepte. A treia treaptă, ziua celor dintâi roade, începe cele cincizeci de zile care se încheie la Cincizecime. În alfa perioadei

Cincizecimii, ceasul al treilea și ceasul al nouălea reprezintă un contrast distinct, căci Hristos era viu la ceasul al treilea și mort la ceasul al nouălea. Petru era în camera de sus la ceasul al treilea și în templu la ceasul al nouălea.

Կրիստոսի ժամանակների հիսուն սուրբ օրերից բաղկացած Պենտեկոստեական շրջանը սուրբ մարգարեական ժամանակաշրջան էր, որն անմիջականորեն կապված էր երկու հազար երեք հարյուր տարիների մարգարեության հետ: Այն հատկապես կապված էր Դանիել իննիսուհի հրեական ազգի համար սահմանված չորս հարյուր իննսուհի տարիների վերջին շաբաթվա հետ: Այդ սուրբ շաբաթը, որի ընթացքում Զրիստոս հաստատեց ուխտը, բաժանված էր երկու հավասար ժամանակահատվածների՝ 1,260 մարգարեական օրերի: Այդ շաբաթվա սիրտը խաչն էր: Իսաչը նշանավորում է երրորդ և իններորդ ժամը, և Պետրոսը Պենտեկոստեի ժամանակ նույնն է անում: 34 թվականին, նույն այդ սուրբ շաբաթվա վերջում, երբ Կոռնելիոսը Կեսարիա Մարիտիմայից մարդ ուղարկեց Պետրոսի հետևից, իններորդ ժամն էր:

I haere i Kēsaria tētahi tangata, ko Korenirio te ingoa, he keneturio nō te ope i kīia nei ko te Ope Itāriana; he tangata karakia, e wehi ana hoki ki te Atua me tōna whare katoa, he nui āna mahi atawhai ki te iwi, ā, e inoi tonu ana ki te Atua. Ka kite mārama ia i roto i tētahi kitenga, i te takiwā o te hāora tuaiwa o te rā, i tētahi anahera a te Atua e tomo mai ana ki a ia, e mea ana ki a ia, E Korenirio. Nā, i tana titiro atu ki a ia, ka matakū, ā, ka mea, He aha tēnei, e te Ariki? Ka mea atu ia ki a ia, Kua kake ake āu inoi me āu mahi atawhai hei whakamaharatanga ki te aroaro o te Atua. Nā reira, tonoa ināianei ētahi tāngata ki Hōpa, kia karangatia mai hoki tētahi Haimona, ko Pita tōna ingoa tuarua. Ngā Mahi 10:1–5.

A doua zi, Petru s-a suit pe acoperiș să se roage pe la ceasul al șaselea.

A doua zi, pe când erau pe drum și se apropiau de cetate, Petru s-a suit pe acoperiș ca să se roage pe la ceasul al șaselea. Și i s-a făcut foarte foame și ar fi vrut să mănânce; dar, pe când pregăteau ei masa, a căzut într-o răpire. Și a văzut cerul deschis și un vas coborându-se spre el, ca o pânză mare legată la cele patru colțuri și lăsată până la pământ. În ea erau tot felul de dobitoace cu patru picioare ale pământului, și fiare sălbătice, și târâtoare, și păsări ale cerului. Și un glas i-a zis: Scoală-te, Petru; taie și mănâncă. Dar Petru a zis: Nicidecum, Doamne; căci niciodată n-am mâncat ceva obișnuit sau necurat. Și glasul i-a vorbit din nou a doua oară: Ce a curățit Dumnezeu, tu să nu numești obișnuit. Aceasta s-a făcut de trei ori; și îndată vasul a fost ridicat iarăși la cer. Faptele Apostolilor 10:9–16.

Apelul adresat lui Petru să vină la Cezareea are loc la ceasul al nouălea, când un înger sosește pentru a-i vorbi lui Corneliu. Corneliu îi reprezintă pe ceilalți copii ai lui Dumnezeu care sunt chemați să iasă din Babilon la legea duminicală. Îngerul care sosește la legea duminicală este al doilea glas din Apocalipsa optsprezece, care îi cheamă pe cei încă aflați în Babilon să fugă. Petru este cei o sută patruzeci și patru de mii, iar Corneliu este lucrătorii din ceasul al unsprezecelea, care îi sunt reprezentați lui Petru ca animale necurate. Relația dintre Petru și Corneliu este relația din Apocalipsa șapte, unde cei o sută patruzeci și patru de mii sunt identificați în legătură cu marea mulțime. Lui Petru i s-a poruncit de trei ori să se ridice, să junghie și să mănânce. Ca cei o sută patruzeci și patru de mii, chemarea venită de la Corneliu este locul unde steagul este poruncit să se

ridice.

Corneliu se află în Cezareea Maritima, numită uneori Cezareea de la mare. Apocalipsa șaptesprezece ne spune că „apele” „sunt popoare, și gloate, și neamuri, și limbi”. Apele îi reprezintă pe cei din afara bisericii lui Dumnezeu, iar în Apocalipsa, precum și în viziunea lui Petru despre fiarele necurate, numărul patru reprezintă întreaga lume. Patru feluri de fiare apar în viziunea lui Petru și coboară într-o pânză ținută de cele patru colțuri ale ei. Relația dintre Petru și Corneliu este, de asemenea, reprezentată de Noe și de fiarele care au intrat în arcă.

Petru se afla în Iope, care înseamnă „strălucitoare și frumoasă”, căci, ca simbol al celor o sută patruzeci și patru de mii, Petru este steagul strălucitor și frumos pentru neamuri. Ceasul al nouălea: neamurile se trezesc la steag, pe care Sora White îl identifică drept Sabatul, Legea lui Dumnezeu, solia celui de-al treilea înger și misionarii din întreaga lume care poartă solia zilelor de pe urmă. Corneliu a fost trezit la steag când îngerul a sosit la ceasul al nouălea în Cezareea de lângă mare. Solia, la legea duminicală penticostală, merge apoi la lume — marea.

Ridicarea steagului este, de asemenea, reprezentată ca ridicarea casei Domnului deasupra munților, iar Petru se ruga pe acoperișul frumoasei cetăți luminoase Iope, la ceasul al șaselea, chiar înainte de legea duminicală a ceasului al nouălea. Când cei o sută patruzeci și patru de mii sunt pecetluiți, împrejurările crizei din lume îi vor determina pe ceilalți copii ai lui Dumnezeu, care sunt încă în Babilon, să caute lumină. Ei sunt călăuziți să-l găsească pe Petru pe acoperișul casei din Iope.

Petru era de asemenea în Cezareea lui Filip, în Matei șaisprezece. Cezareea lui Filip, la poalele Muntelui Hermon, avea același nume ca și Cezareea de la mare, însă prezenta un contrast distinct, întrucât o cetate era pe uscat, iar cealaltă pe mare. Răstignirea lui Hristos la ceasul al treilea și moartea Sa la ceasul al nouălea identifică un contrast distinct al vieții și al morții. Petru, la ceasul al treilea și al nouălea al Cincizecimii, identifică un contrast distinct de la odaia de sus până la templu. Cezareea de pe uscat sau Cezareea de pe mare reprezintă contrastul profetic necesar al ceasului al treilea și al nouălea, însă nu există nicio referire directă la ceasul al treilea atunci când Petru era în Cezareea lui Filip. Prin mărturia a doi sau a trei, un lucru este statornicit, iar prin ceasul al treilea și al nouălea al crucii și, de asemenea, în ziua Cincizecimii, ambele ilustrații sunt reprezentate printr-o singură persoană, fie Hristos viu sau în mormânt, fie Petru în odaia de sus sau în templu.

A treia mărturie a unui ceas al treilea și al nouălea la cele două Cezarei îl identifică pe Petru drept personajul principal în ambele împrejurări, după cum Hristos a fost la începutul perioadei Penticostale, iar Petru la sfârșitul aceleiași perioade. Caracterul alfa al ceasului al treilea este același cu caracterul omega al ceasului al nouălea, oferind o mărturie că Cezareea lui Filip este alfa celor două Cezarei. A doua mărturie este că numele ambelor cetăți este același, astfel încât numele personajului principal și numele cetății sunt același. O a treia mărturie este contrastul dintre uscat și mare. Când Petru se afla la Cezareea lui Filip, era ceasul al treilea. Aici mesajul devine și mai solemn.

Este corect să punem în corespondență două cetăți cu același nume, ceea ce și facem, însă includem, de asemenea, în aplicare ceasul al treilea și al nouălea pe temeiul mărturiei lui Hristos la

cruce și a lui Petru la Cincizecime. Prin aducerea împreună a celor trei linii — ceasul al treilea și al nouălea al lui Hristos, ceasul al treilea și al nouălea al lui Petru la Cincizecime — stabilim ceasul al treilea la Cezareea lui Filip. Aceeași logică profetică trebuie aplicată lui Corneliu la ceasul al nouălea, lui Petru la ceasul al șaselea și apoi lui Petru la Cezareea lui Filip la ceasul al treilea.

Petro se află la toate cele trei repere; Corneliu este împreună cu Petru la ceasul al șaselea și al nouălea, dar nu la al treilea, în Cezareea lui Filip. Linia este legată în ansamblu, căci fiecare pas corespunde, respectiv, ceasului al treilea, al șaselea și al nouălea, de la Cezareea lui Filip la Iope și apoi la Cezareea Maritima. Ambele Cezarei își aveau rădăcinile culturale legate atât de Grecia, cât și de Roma, însă deosebirea Cezareei lui Filip era aceea că întruchipa păgânismul îndepărtat și mistic, iar Cezareea de la mare era un centru comercial și administrativ, îmbinând cultura greacă cu guvernarea romană. Cezareea lui Filip era un simbol al meșteșugului bisericesc, iar Cezareea Maritima, al meșteșugului de stat.

Pe linia de la Cezareea la Cezareea, Iope este treapta de mijloc dintre trei trepte. Cele trei trepte sunt reprezentate de ceasul al treilea, al șaselea și al nouălea. Cezareea de la mare, la ceasul al nouălea, este legea duminicală, când Evanghelia merge la neamuri. Cu trei ceasuri mai înainte, la ceasul al șaselea, Petru se află în Iope, cetatea strălucitoare și luminoasă. Cu trei ceasuri înainte de aceasta, Petru se află la sărbătoarea Trâmbițelor, la ceasul al treilea. Cezareea la Cezareea este perioada Strigătului de la Miezul Noptii. Petru îi reprezintă pe aceia care proclamă Strigătul de la Miezul Noptii de la început și până la încheiere, căci Isus pune întotdeauna începutul în armonie cu încheierea. Strigătul de la Miezul Noptii începe cu dezlegarea măgărușului la semnul de hotar al sărbătorii Trâmbițelor, unde Petru proclamă solia lui Ioel.

Petru se află la semnul în trei trepte al sărbătorii trâmbițelor: înălțarea, urmată de judecată. La acel semn de hotar, în Matei șaisprezece, este ridicată problema cine era Hristos. Numele lui Petru este schimbat și Hristos declară că pe această Stâncă Își va zidi Biserica. Stânca pe care este zidit templul este temelie, iar Petru, la Cezareea lui Filip, este solia primului înger, care este solia de temelie. Când Petru ajunge la pasul următor, la Iope, el se înalță, așa cum a făcut Hristos la sfârșitul celor patruzeci de zile de învățătură față către față. Înălțarea este, de asemenea, o paralelă a crucii, stindardul principal al istoriei mântuirii; iar crucea este împărțită în două părți, prin cei doi tâlhari, sfâșierea perdelei către Locul Preasfânt, întunericul și ceasurile.

Iar de la ceasul al șaselea s-a făcut întuneric peste toată țara până la ceasul al nouălea. Și pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare, zicând: Eli, Eli, lama sabachthani? adică: Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit? Matei 27:45, 46.

En Joppé, à la sixième heure, Pierre se trouve à un point prophétique de séparation, entre les perdus et les sauvés, entre la lumière et les ténèbres, et entre le commencement et la fin du Grand Cri de Minuit. Cette rupture met en évidence la transition du mouvement laodicéen des cent quarante-quatre mille vers le mouvement philadelphe des cent quarante-quatre mille. Elle marque le rejet complet de l'Église adventiste du septième jour laodicéenne. Cette porte fermée du jugement, représentée par le jour des Expiations, survient cinq jours avant la loi dominicale pentecostale. Ce jugement est précédé de l'ascension, et avant celle-ci, du message de la trompette.

Ces trois étapes représentent le repère où le sceau de Dieu est apposé, et où le message du Grand Cri de Minuit est proclamé par l'Église triomphante à ceux qui sont représentés par Corneille.

Petru proclamă solia la Cincizecime, iar Cincizecimea marchează sfârșitul soliei Strigătului de la Miezul Noptii. Prin urmare, este o necesitate profetică faptul că Petru proclamă, de asemenea, solia la începutul perioadei Strigătului de la Miezul Noptii. Începutul ilustrează întotdeauna sfârșitul. Solia lui Petru despre Strigătul de la Miezul Noptii este împuternicită atunci când măgarul Islamului este dezlegat și atacă Statele Unite, așa cum o face din nou la legea duminicală. Faptul că Petru proclamă solia la ceasul al treilea și al nouălea al Cincizecimii identifică începutul și sfârșitul Strigătului de la Miezul Noptii.

În șirul pe care îl avem în vedere, cele patruzeci de zile care se încheie la înălțarea lui Hristos încep, de asemenea, și cele zece zile din camera de sus. La cinci zile de la începutul celor zece zile, ziua ispășirii arată că păcatele lui Israel au fost șterse și că biserica s-a pregătit. În ceasul al treilea, Petru se afla în camera de sus la Cincizecime. În ceasul al nouălea al legii duminicale, solia se schimbă de la strigătul de la miezul noptii la marea strigare.

Proclamarea soliei Strigătului de la Miezul Noptii de către Petru are loc atunci când el se află în ceasul al treilea. Acea solie este marcată de sărbătoarea trâmbițelor, când măgarul este dezlegat, și de Cezareea lui Filip, iar Cezareea lui Filip este, de asemenea, Panium. Panium este reprezentat în versetele treisprezece până la cincisprezece din Daniel unsprezece. Petru identifică nu doar o lovitură islamică asupra Statelor Unite atunci când măgarul este dezlegat la începutul proclamării Strigătului de la Miezul Noptii, ci Petru se află simultan și la bătălia de la Panium, care conduce la legea duminicală. Bătălia de la Panium este un eveniment paralel cu lovitură islamică asupra Statelor Unite.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.